

Ἐκτός τούτου κι' ἂν φρουκίσουν
πιθανὸν νὰ βρομχεροῦσιν
μὲ καμμιὰ θεοκανόνα
Παιραϊὰ καὶ Παρθενώνα.»

Τοῦ Μουράβιου τὴν νέα θυμηθῆτε πανταχοῦσα
κι' ἄς σὰς λείψουν τὰ λούσα.
Καὶ σὶ κάποιον ναύτην εἶπα :
ἐνὰ τὴν ῥάχη μου καὶ κτύπα. . .
μὴ θυμώσετε καθόλου. . . σύρτε κι' ὄρα σὰς καλῆ,
ξυλισθέντες συμπεθεῖροι,»
ὅμως Ἰλῶσα ἴστην κάψα καὶ σ' ἀφίνω, Φασουλῆ,
δίχως νὰ σηκώσω χίρι.

Ἄ Φαδουλῆς τὰ Κεντρικὸν βλέπει μὲ βλέμμα τραγικόν.

Εἶπα κι' ἄλλοτε γιὰ σένα πῶς θάλῃ ποτὶ καιρὸς,
ποῦ θὰ λίγη ἐμπᾶτε μέσα ἴστους διαβάταις ὁ φρουρὸς,
κι' οἱ διαβάταις θὰ διαβαίνουν δίχως μιὰ ματιὰ νὰ ρίχνουν,
κι' ὅλοι σπρίφοντες τὰ νῶτα περιφρόνησιν θὰ δείχνουν.

Εἶπα κι' ἄλλοτε γιὰ σένα πῶς μὲ μαῦρο βουλοκίρι
θὰ σπραγίσουν κάθε κάσσα,
καὶ συχώριθ θὰ σοῦ ψάλλῃ κλαυτουριὰς πυκνὸν ἀσκήρι
καὶ παππάδες δίχως ῥάσσα.

Μὲ τὴν ἀφίτην τὴν ὄξαν τοῦ πολέμου τῆς φουγάλας
εἶδες συμφορὰς μεγάλας,
καὶ γιὰ πλοῦτη μόνου μόνῃ κοκκαλιάρικα ποτικίμα,
ποῦ μιὰ μίρα θὰ τὰ τρώει σὰν μπικατάτσι, σὰν ὀρτύκια.

Φρικῶν σὶ βλέπω τώρα, καταφυγῖον τῶν λύκων,
ὅπως ἔβλεπε κι' ὁ νιὸς Ἰαννῆρος τὸν οἶκον
τῆς μητρὸς τῆς Λουκρητίας,
φωλιὰν τῆς ἀσωτίας.

Στόπ, ὑπάλληλε τοῦ Κράτους,
ἐγγαμὲ μου κι' ἄγαμῃ,
τρέχα νῆδερν τοὺς χορτάτους,
νίψου κι' ἀποφάγαμῃ.

Σύρτε, χήρακι κι' ὄρφανὰ,
καὶ δὶν ἔχομε λιανά.
Τὴν ἐπάθαμε χοντρή
κι' ὅλοι θέλουν νὰ μᾶς φᾶνε,
μπήκαν κλέφταις ἴστὸ μαντρί
καὶ τὰ πῆρανε καὶ πᾶνε.

Μὰ κι' ὁ πόλεμος κατόπιν ὅσθ' ἂν ἄφρονε χαρτοῦσσα
κι' ἄδικα μὲ σούρτα φέρτα μὴ χαλάτε τὰ παπούτσα.

Μὲς ἴστη χροὶ τοῦ παρὰ
κι' ἄλλη τώρα συμφορὰ
μὰς εὔρηκε καὶ μ' ἐκίνησεν τὸν Σουλτάνο τὸν βερέμη
καὶ ζητεῖ μὲ τὰ λεπτὰ μᾶς νὰ ταῖσθ' τοῦ χαρίμι,
ἂν κι' ἐμεῖς οἱ φουκαράδες ξερωνίζουμε μὲ πόνο
μῆρος ἴστὸ Πατισιὰχ τὸν Ὄρῶν :
εμεῖ, Σουλτάνε, μὴ διλήσῃς νὰ ἴστὰ δώσαμε χρυσᾶ
γιὰ νὰ λίμε κάθε τόσο Πᾶ τ ἰ σ ἄ χ η μ τ σ ἰ ὁ κ γ ἰ α ἄ.

Φύγε, νηστικὸ λερσοῖ,
καὶ κακὰ μᾶς βῆσαν χρόνια,
μὰς ἔβᾶλανε κι' οἱ Ρούσοι
νὰ τοὺς ριζώμα κανόνια

γιὰ τοῦ Παιραϊῶς τὴν μάχη,
πούπεισε γερὸ μπερνατᾶχι.

Κι' οὐκ ὀλίγα μετρητὰ
θὰ μᾶς εὔγουν καὶ γι' αὐτὰ.
Προσοχῆ, παλληκαράδες,
νὰ σὰς λείπουν νταβίλια,
καὶ δὶν ἔχομε παραδες
γιὰ τρελλὰ κουδερνταλήκια.
Μὴ, Ρωμῆ μου φουκαρά,
κάνῃς τὸν παλληκαρά.
Μὴν πατῆς τὴν ξένη κάππα,
καὶ ἴστη συφορέλια τοῦτῃ
μὰς πῶς τὴν κάθε φάπα
τὴν πληρώνεις μὲ μπαροῦτι.

Φύγε, νηστικὸ κοπαδί,
ποῦ λιμάζει γιὰ ψωμί,
μὴ σηκώῃς τὸ ξεράδι
καὶ γυρεύεις πληρωθῆ.
Ἄ Ρωμῆ μου Ποσπῆρην,
ποῦ κρυφὸς καίμῳς σὶ δῖρνει,
ποῦ καὶ μὲς ἴστὸ πατατράκα
τῆς φυλῆς τῆς Τουρκομάχου
δὶν ξεγάνεις τὴν ἀμάκα
καὶ τὴν στάσι τοῦ στομάχου.

Σὺ μὲθ' ὅλων τῶν ἡμοίων
δσοὺς ἔφραψε λουφῆς,
μὴ σηκώῃς ἴστὸ Ταμίον
τὸ ψυχρὸν καὶ κατηρῆς.

Κύττα τὰ κεσσόνια τὰδεμα,
ποῦ τὰ ῥήμαξε ρεμῆλια,
τώρα χῶσε τὰ ξεράδια
ἴστὸ πησίον τὴν σακκοῦλα.

Κι' εἶδα τὸν λιμὸν τοῦ γίνους
κι' εἰωνῶν πολλὰ σημεῖα,
κι' Οὐγολίνους λιγωμένους
νὰ φερμάρουν τὰ Ταμία.
Κι' ἔλεγαν χορτάτοι Δόγα
κι' ἔλεγαν γυμνῶν ἀσκήρι :
«Οὐγολίνε, τρώγε τρώγε
τὸ κρανίον τοῦ Ρουτῆρη».

Κι' εἶδ' ἀπέσω μαύρην πλάκα
καὶ μ' ἔβιασαν νὰ κλάψω,
κι' εἶπαν πρὸς ἐμὲ τὸν βλάκα
ἱπιτόμειον νὰ γράψω.

Τὸ ξεπάτωμα τοῦ κράτους πανταχοῦ διελαλήθη
κι' ἴψλαντο κοκκαλιάρα καὶ ρακινῶδους νηστῆς,
πλὴν ἰγὼ κι' ὁ Περικλῆτος ἱφρονίζουμε ἴστὰ πλῆθη :
προσοχῆ καὶ μὲ δεκάρα νὰ μὴ χάσ' ἡ Δυναστεία».

Ἄ Νεολόγος ὁ πολὺς, ποῦ τὸν γνωρίζουν ὅλοι
κι' ἔκαψε ρόλο δυνατὸ ἴσον καιρὸ ἴστη Πάλη,
τὸν ἤμα τὸν ἐρχόμενον εἰς τὰς Ἀθήνας βγαίνει
μὲ Σύντην, ποῦ δὲν ἴσκει καλλιτέρη νὰ γένῃ.
Δευθεντῆς ὁ Βουτῶρας
ἀνὴρ παιδείας σοδαράς.

Ἄ Ἐξιώτη Ἀθηναῖα, πολὺ χαριτωμένα,
πρῶτοστυα, περιεργα, καὶ εἶλος ἐνα κι' ἐνα.